

ΔΗΜΗΤΡΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

Το
ΤΡΑΓΟΥΔΙ
της
ΑΝΝΕΤΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το τραγούδι της Αννέτας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δήμητρα Ιωάννου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά, Μερσίνα Λαδοπούλου

© Δήμητρα Ιωάννου, 2014
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Mark Baigent/Trevillion Images
Λιθογραφία παλαιάς Ζακύνθου, Léon Bennet.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2014, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0860-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΔΗΜΗΤΡΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

Το
ΤΡΑΓΟΥΔΙ
της
ΑΝΝΕΤΑΣ

*Στην Αγγέλα Σωτηρίου
Ένα μεγάλο ευχαριστώ...!*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η Έφη κοίταξε τη νέα γυναίκα που ήταν ξαπλωμένη στο πολυτελές κρεβάτι και σκούπισε τα ιδρωμένα χέρια της στο λεπτό ύφασμα της φούστας της. Μετά τα έσφιξε τόσο, που οι κλειδώσεις της άσπρισαν.

Η άρρωστη της χαμογέλασε αδύναμα, κι εκείνη έστρεψε το κεφάλι στο παράθυρο, για να μη φανεί η προδοτική γυαλάδα στα βουρκωμένα μάτια της.

Όχι, αυτή δεν ήταν η Άννα της! Η Άννα ήταν πάντα ζωηρή και χαρούμενη και κέρδιζε τους γύρω της με τη γλύκα και το χαμόγελό της. Αυτό που την είχε καθηλώσει σε τούτο το κρεβάτι έμοιαζε ανίκητο... Ένα ύπουλο σαράκι που την κατέτρωγε και δεν το είχε πάρει χαμπάρι κανείς τους ως τώρα.

Το χέρι της ξαπλωμένης κοπέλας σηκώθηκε με δυσκολία, και η Έφη έσπευσε προς το μέρος της.

«Κάτσε δίπλα μου», της είπε αχνά.

Έκατσε. Η αποκλειστική νοσοκόμα από την άλλη άκρη του μεγάλου δωματίου τούς έριξε ένα βαριεστημένο βλέμμα και τα μάτια της ξαναγύρισαν στο περιοδικό που κρατούσε στα χέρια της.

«Ξέρεις... είδα κι άλλο χθες... τα βλέπω συνέχεια...» της ψιθύρισε η Άννα. Η φίλη της περισσότερο διάβασε τα χείλη της, παρά την άκουσε, και την κοίταξε ερωτηματικά.

«...τα όνειρα...» της εξήγησε με κόπο.

Τα όνειρα... τα όνειρα...! Η Έφη κούνησε αργά το κεφάλι. Αυτή η ιστορία ξεκίνησε όταν η Άννα άρχισε να αρρωσταίνει. Μιλούσε συνέχεια για αυτά, της είχαν γίνει έμμονη ιδέα. Στην αρχή η ίδια δεν είχε δώσει σημασία, όμως το πράγμα είχε παραγίνει. Άνθρωποι και εικόνες από μια άλλη εποχή κατέκλυζαν το μυαλό της φίλης της και δεν την άφηναν να ηρεμήσει.

Σαν να μην της έφτανε η αρρώστια της...!

«Αχ, κοριτσάκι μου, ξέχνα αυτά τα όνειρα! Κοίτα να ησυχάσεις!» της είπε μαλακά και χάιδεψε τα θαμπά μαλλιά που ήταν σκορπισμένα στο μαξιλάρι.

Η Άννα έγνεψε αρνητικά. «Όχι... όχι...!»

Η Έφη σφίχτηκε. Ακόμα κι αυτό το «όχι» έβγαινε σαν αναστεναγμός! Πήρε βαθιά ανάσα, για να μερώσει την αντάρα της ψυχής της.

Το βλέμμα της άρρωστης αναζήτησε την απασχολημένη νοσοκόμα και το χέρι της κινήθηκε αδύναμα. «Δες εδώ», είπε κι έδειξε το στρώμα του διπλού κρεβατιού.

«Τι είναι, αγάπη μου;»

«Σσσσςς! Θα σε ακούσει!» μουρμούρισε η Άννα ανήσυχη, κι εκείνη έσπευσε να κάνει ό,τι της ζήτησε. Δεν ήθελε να την ταραξει περισσότερο.

Το χέρι της γλίστρησε με προσοχή κάτω από το στρώμα, ώσπου έπιασε κάτι. *Ένα κινητό!*

Το τράβηξε μαλακά και πάτησε ένα κουμπί. Έδειχνε κλειστό.

«Τι είναι αυτό; Τι σου έδωσε;» ρώτησε καχύποπτα η νοσοκόμα κι έκανε να σηκωθεί.

«Τίποτα δε μου έδωσε! Το κινητό μου είναι», τη διαβεβαίωσε γελαστή η Έφη, κι εκείνη ξαναγύρισε στο περιοδικό της μορφάζοντας.

«Τι είναι αυτό; Πού το βρήκες;» τη ρώτησε ύστερα ψιθυριστά.

«Το έκρυψα... Είναι εδώ, κάτω από το στρώμα μου, απ' όταν

ακόμη μπορούσα να σηκωθώ... Έχουν γίνει πολλά... Πρέπει να σου τα πω όλα...» Η Άννα κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια για να μιλήσει, και η Έφη το ήξερε. Δεν έπρεπε να κουράζεται, οι δυνάμεις της ήταν ελάχιστες. Προσπάθησε να κάνει την αρχή, αλλά οι λέξεις δεν έβγαιναν από το στόμα της κι έτσι έγειρε αποκαμωμένη στο μαξιλάρι της. Η φίλη της την κοίταξε με έναν κόμπο στον λαιμό. Φαινόταν να βυθίζεται ξανά σ' εκείνο τον λήθαργο που τη ρουφούσε πεισματικά στα βάθη του.

«Ξεκουράσου, σε παρακαλώ», της μουρμούρισε ανήσυχη. Ήταν ολοφάνερο, η κατάστασή της είχε βαρύνει κι άλλο. Αυτό το κάτι που ήθελε να της πει θα έπρεπε να περιμένει.

«Θέλω μια χάρη από εσένα...» της είπε τέλος η Άννα, και τα θολά μάτια της την κοίταξαν παρακλητικά. Ψιλές στάλες ιδρώτα είχαν αρχίσει να σχηματίζονται στο μέτωπο και το πάνω χείλος της. Η Έφη τις είδε και τα χρειάστηκε.

«Ό,τι θες... ό,τι θες!» της είπε βιαστικά.

«Δώσ' το στον Μενέλαο...» Η άρρωστη της έσφιξε το χέρι με την όποια δύναμη της είχε απομείνει.

Στον Μενέλαο... Τα μάτια της Έφης χαμήλωσαν στενοχωρημένα κι έσφιξε τα χείλη, μέχρι που έγιναν μια λεπτή κόκκινη γραμμή στο στρογγυλό πρόσωπό της.

«Αυτός ξέρει τι να κάνει... Μου το υπόσχεσαι...;»

Η κοπέλα έγνεψε καταφατικά. *Μήπως μπορούσε να της χαλάσει χατίρι;*

Η Άννα έγειρε στο μαξιλάρι, παίρνοντας μια τρεμουλιαστή ανάσα. «Φοβάμαι, Έφη...»

«Α, όχι, καρδούλα μου! Γιατί να φοβάσαι; Όλα θα πάνε καλά...» έσπευσε να την καθησυχάσει με μια σιγουριά που ούτε η ίδια δεν αισθανόταν.

«Το ξέρω... Ο άλλος θα με σκοτώσει...»

Στο άκουσμα αυτών των λόγων, ρίγη διέτρεξαν τη ραχοκοκαλιά της Έφης. *Τι ήταν αυτά που της έλεγε; Ο «άλλος», ο άντρας*

της Άννας, ήταν σίγουρα ένα κάθαρμα, αλλά να φτάσει ως εκεί;
«Τι είναι αυτά που λες, παιδάκι μου;» της ψιθύρισε αναστατωμένη.

«Το ξέρω... Πίστεψέ με! Το είδα και στο όνειρο...»

Στο όνειρο! Να τα πάλι τα όνειρα! Δεν έπρεπε να δίνει σημασία στα μπερδεμένα λόγια μιας άρρωστης...

«Άννα, σταμάτα αυτή την ιστορία με τα όνειρα!» τη μάλωσε σιγανά. Αυτή η κατάσταση είχε αρχίσει να την εκνευρίζει για τα καλά.

«Όχι!» Ήταν η πρώτη φορά που η φωνή της ξαπλωμένης κοπέλας ακούστηκε δυνατά. Η αποκλειστική σηκώθηκε αυτόματα.

«Νομίζω ότι θα ήταν καλύτερα να ξεκουραστεί τώρα», είπε ψυχρά.

Η Έφη σηκώθηκε υπάκουα. «Θα ξανάρθω αύριο», είπε στην Άννα, κι εκείνη της άδραξε το χέρι αδύναμα.

«Μου το υποσχέθηκες...» της είπε, και η Έφη κούνησε το κεφάλι.

Χαιρέτησε την αγέλαστη νοσοκόμα και βγήκε από το δωμάτιο.

Το μυστηριώδες κινητό ήταν στην τσάντα της.

Αθήνα – Έναν χρόνο πριν

Νονάκα μου, σ' αγαπώ πολύ, πολύ!» Η πεντάχρονη μικρογραφία της Έφης χώθηκε στην αγκαλιά της Άννας, κι εκείνη την έσφιξε με αγάπη.

«Κι εγώ σ' αγαπώ, Σοφάκι μου! Τόσο που θέλω να σε φάω!» της απάντησε με ένα αστειό μουγκρητό. Η μικρή έσκουξε χαρούμενη κι έτρεξε μακριά.

Αυτό ήταν το σήμα! Η νονά έπρεπε να την κυνηγήσει τώρα!

Η Έφη τις κοίταξε που έτρεχαν γύρω από το τραπέζι με ένα πλατύ χαμόγελο. Κάθε φορά που η φίλη της κοιμόταν στο σπίτι τους είχαν πάρτι, πόσο μάλλον σήμερα που ήταν τα γενέθλια της Άννας. Έκοψε ένα γενναίο κομμάτι τούρτα για τον εαυτό της κι από ένα μικρό για τη φίλη της και τη μικρή και τα έβαλε στα πιατάκια. Τα καλά, τα γαλάζια με τα λουλουδάκια, που είχε φέρει ο Νικήτας από την Ουγγαρία.

Η κοπέλα αναστέναξε και κούνησε το κεφάλι. Από τα λίγα πράγματα που είχε προσφέρει στο σπιτικό τους ο λεγόμενος τα επτά χρόνια που ήταν παντρεμένοι. *Αυτά και τη Σοφία*, σκέφτηκε με ένα χαμόγελο. Ο Νικήτας σίγουρα ήταν χαμένο κορμί, αλλά θα τον ευγνωμονούσε αιώνια που της είχε χαρίσει τον πιο πολύτιμο θησαυρό της, την κόρη της.

Από κει και πέρα η προσφορά του ήταν ανύπαρκτη και ο

ίδιος κατά το πλείστον άφαντος. Πήγαινε στο σπίτι μόνο αραιά και πού, σαν επισκέπτης, όταν δεν τριγυρνούσε με το φορτηγό. Η δουλειά του ήταν η καλύτερη δικαιολογία για τις απουσίες του και, φυσικά, για λεφτά ούτε λόγος! Αυτά πήγαιναν στο ποτό και ποιος ξέρει και πού αλλού. Η Έφη προτιμούσε να μη γνωρίζει κι ούτε το σκάλιζε ποτέ της. Τις σπάνιες φορές που εκείνος ήταν παρών, τον άφηγε να μπαινοβγαίνει σπίτι της, όπως θα έκανε και με έναν ταχτικό μουσαφίρη. Η μικρή τον αποζητούσε, αν και δεν της έδινε καθόλου σημασία, και την ίδια δεν την ενοχλούσε καθόλου, οπότε δε θα τον απόδιωχνε, τελεία και παύλα.

Όσο κι αν έσκουζε η μάνα της!

Η πόρτα άνοιξε κι εμφανίστηκε η κυρα-Φροσύνη με το συνηθισμένο ταψί στο χέρι.

Η Άννα και η μικρή σταμάτησαν αυτόματα την τρεχάλα και κοίταξαν το ταψί με λαιμαργία, ενώ η Έφη χαμογέλασε με το θέαμα και μετά αναστέναξε στωικά. *Κατά φωνή!*

Πώς γίνεται ένας άνθρωπος να είναι ο πιο γερός βράχος και ο πιο μεγάλος μπελάς ταυτόχρονα; Προφανώς γίνεται, γιατί η κυρα-Φροσύνη, η μάνα της, αυτό ακριβώς ήταν! Από τη σύνταξη της ζούσε αυτό το σπίτι κι από την αγάπη της, η Έφη το αναγνώριζε, όμως τη μύτη της την έχωνε παντού η άτιμη!

«Τι έφτιαξες πάλι, ρε μάνα;» τη ρώτησε με ένα μικρό χαμόγελο. Ήξερε ήδη!

«Γλυκιά γαλατόπιτα κατά τις προσταγές της μέρας! Αμ τι, δε θα γλυκάνω εγώ τα γενέθλια της κοπέλας μας; Το καρυδάκι κριτσανάει ολοζώντανο μέσα!» καυχήθηκε με περηφάνια, και η Άννα την αγκάλιασε, ενώ η μικρή χοροπηδούσε γύρω τους.

«Ευχαριστώ, θεία Φροσύνη!» της είπε γλυκά, κι εκείνη της φίλησε τα μαλλιά.

«Χρόνια πολλά, Αννούλα μου! Άντε και με τον γαμπρό! Μην το αργήσεις άλλο πια!» της είπε αυστηρά.

«Μπα...! Εμένα κανείς δε με παίρνει!» της απάντησε γελαστά η κοπέλα, κι εκείνη της έριξε μια λοξή ματιά.

Κοίτα που τους κορόιδευε κι από πάνω!

Με τα μακριά μαύρα μαλλιά, το δέρμα τριαντάφυλλο και το μάτι ολόιδιο καταγάλανη χάντρα, η Άννα τούς μούρλωνε τους αρσενικούς, αλλά έλα που εκείνη δεν έλεγε το ναι σε κανέναν τους. Ήθελε, λέει, πρώτα να ερωτευτεί και να αγαπήσει βαθιά!

Η κυρα-Φροσύνη ρουθούνησε με περιφρόνηση. *Τι δουλειά έχουν σε έναν καλό γάμο οι έρωτες; Στο ράφι θα μας μείνει με τα μυαλά που κουβαλάει! Θα τη σκάσει τη δόλια τη μάνα της!* είπε μέσα της με φούρκα.

Όμως, απέξω μιλιά, δεν ήθελε να την κακοκαρδίσει. Σήμερα ήταν γιορτή, θα της τα έλεγε άλλη μέρα. Τους γύρισε την πλάτη κι άρχισε να κόβει την πίτα, κοπανώντας τα ντουλάπια και τα συρτάρια. Η Έφη σήκωσε τα μάτια ψηλά.

«Δε σου είπα τι μου έγραψε η φιλενάδα μας η Άντζελα στο Facebook σήμερα!» χαχάνισε η Άννα, κι εκείνη σφίχτηκε.

«Φιλενάδα σου, θες να πεις!» τη διόρθωσε μουτρωμένα.

«Άντε, καλέ, σταμάτα, από την πρώτη δημοτικού είμαστε μαζί», της είπε και της έδειξε το τάμπλετ της.

Η Έφη είδε την καρικατούρα της σκεβρωμένης γριάς που είχε στείλει η Άντζελα στην Άννα και μετά διάβασε τη λεζάντα: *«Γραία τεσσαρακοντούτις, ισχνή, κίτρινη, μ' εσβεσμένα όμματα, προξενούσα οίκτον... Κι επειδή μερικές μερικές τα πλησιάζουν τα σαράντα, ας βιαστούν λιγουλάκι!!! Χρόνια Πολλάαααα!!!!»* και δίπλα πολλές μικρές γελαστές φατσούλες.

«Αυτή δεν είναι φίλη, φίδι είναι!» μουρμούρισε βλοσυρά.

«Αφού την ξέρεις την Άντζελα, κόβει η γλωσσίτσα της. Όμως, δεν εννοεί τίποτα κακό!» απάντησε η Άννα ανάλαφρα.

Η Έφη άνοιξε το στόμα της για να δώσει μια πληρωμένη απάντηση, αλλά το ξανάκλεισε αμέσως. *Μήπως έτσι δε γινόταν πάντα με αυτές τις δυο;*

Η Άννα ήταν το πιο όμορφο κορίτσι στο σχολείο, ενώ η Άντζελα η αιώνια ανταγωνίστριά της, που όμως δεν την έφτανε ούτε στο μικρό της δαχτυλάκι! Η Άννα ήταν η πιο καλή μαθήτριά, και η Άντζελα της έβαζε συνέχεια τρικλοποδιές, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Πάντα την έβρισκε μπροστά της και πάντα τη ζήλευε!

Όλα αυτά μέχρι που παντρεύτηκε εκείνο τον μαμούχαλο τον καρδιοχειρουργό. Τότε έγινε μεγαλοκυρία, και μόνο έτσι ησύχασε. Τώρα, μέσα στο ηλίθιο μυαλό της Άντζελας η Άννα έτρωγε τη σκόνη της! Η κυρία Καρδιοχειρουργού σνόμπαρα τη φτωχή, παχουλή και άχρωμη Έφη και κράταγε από κοντά την Άννα μόνο και μόνο για να της υπογραμμίζει καθημερινά τη λαμπερή νίκη της. Και αυτή η ανόητη η φίλη της δεν έπαιρνε χαμπάρι κι εξακολουθούσε να θεωρεί την οχιά κολλητή της. Η Έφη κούνησε το κεφάλι συγχυσμένη.

«Δεν ξέρω τι λέτε εσείς, αλλά η Άντζελα είναι η μόνη που πέτυχε στη ζωή της!» είπε η κυρα-Φροσύνη, κραδαίνοντας το μαχαίρι που έκοβε την πίτα και κάνοντας κρόσσια τα νεύρα της Έφης.

«Γιατί, ρε μάνα; Επειδή παντρεύτηκε αυτό τον μπούλη του Αντώνη;»

Η κυρα-Φροσύνη κράτησε το μαχαίρι σαν σπαθί, έτοιμη να εφορμήσει σε αόρατους εχθρούς. «Μπούλης, ξεμπούλης στα πούπουλα την έχει! Όχι σαν μερικούς μερικούς!»

Ο Νικήτας ήταν το κόκκινο πανί για την κυρα-Φροσύνη και η μόνη διαμάχη με την κόρη της.

Η Άννα, γνωρίζοντας την κατάσταση, μπήκε στη μέση. «Τέλος πάντων, μια χαρά είναι η Άντζελα. Χθες με πήγε σ' εκείνο το κομμωτήριο στη Γλυφάδα και με κέρασε χτένισμα σπέσιαλ για τα γενέθλιά μου! Ξέρεις σε ποιο λέω», είπε στη φίλη της.

Φυσικά και ήξερε η Έφη. Εκεί η επίσκεψη ισοδυναμούσε με ένα μηνιαίο.

«Τα 'δες; Τι να λέμε τώρα!» είπε θριαμβευτικά η κυρα-Φροσύνη, αλλά η προειδοποιητική ματιά της κόρης της την έκανε να μαζευτεί.

Μαλακωμένη η μεγαλύτερη γυναίκα κοίταξε την Άννα. «Το τελείωσες αυτό;» Το δάχτυλό της έδειξε τον καφέ, και το κορίτσι έγνεψε καταφατικά. Η Φροσύνη πήρε το φλιτζάνι στα χέρια της και το αναποδογύρισε αποφασιστικά. Οι δυο κοπέλες έμειναν άναυδες. Όσο κι αν της το ζητούσαν, ποτέ δεν τους έλεγε το φλιτζάνι και ήξεραν το γιατί. Κάποιο χάρισμα της είχε δώσει της Φροσύνης ο Μεγαλοδύναμος κι έπεφτε σε όλα μέσα. Τα έβλεπε τα μελλούμενα και μετά την έλουζε κρύος ιδρώτας, αν τα σημάδια ήταν κακά. Όμως, σήμερα ήταν τα γενέθλια της Άννας κι έτσι η τύχη ήταν με το μέρος της.

Σαν αστραπή οι δυο κοπέλες κάθισαν γύρω από το τραπέζι, και το κοριτσάκι τις μιμήθηκε.

Η Φροσύνη εξέτασε εξονυχιστικά τα σχήματα του καφέ κοντά στο χερούλι και στο χείλος του φλιτζανιού. Ύστερα από πολλά «χμ» κοίταξε την Άννα βλοσυρά μέσα από τα χοντρά γυαλιά της.

«Προλαβαίνεις, δεν προλαβαίνεις! Σήμερα ή αύριο θα τον γνωρίσεις!» φώναξε θριαμβευτικά, και οι δυο φίλες γέλασαν.

Αυτή η γυναίκα είχε εμμονή να την παντρέψει!

«Γελάτε, κοκορόμουλες! Το άλφα που βλέπω εγώ πιάνει όλο τον πάτο!» τους είπε πικαρισμένη η κυρα-Φροσύνη. «Ο άντρας αυτός θα αλλάξει τη ζωή σου. Κι έρχεται κορονάτος!» τους ανήγγειλε συνωμοτικά.

«Δηλαδή;» ρώτησε η Άννα.

«Πλούσιος! Μεγάλη πόρτα θα διαβείς. Από τις μεγαλύτερες!» Ο ενθουσιασμός της Φροσύνης μεγάλωνε στιγμή τη στιγμή. «Δαχτυλίδι! Θα έχουμε γάμο και γρήγορα».

Ένα κινητό τηλέφωνο ξεκίνησε να χτυπά, αλλά καμιά τους δεν έδωσε σημασία.

Το Σοφάκι τράβηξε το μανίκι της Άννας. «Νονά, το κινητό σου!»

«Δεν είναι το δικό μου», απάντησε γελαστά εκείνη.

«Τι λες, καλέ; Από την τσάντα σου ακούγεται», της είπε και η Έφη.

Σκαλίζοντας την τσάντα της, η Άννα τράβηξε έξω το κόκκινο υπερσύγχρονο iPhone.

«Το μυστήριο λύθηκε. Είναι της ξεμουαλισμένης της Άντζελας. Το έβαλε στην τσάντα μου, για να μην το κρατάει, χθες στο κομμωτήριο».

Η αναμπουμπούλα στάθηκε βολική για τη Φροσύνη. Η προσοχή τους είχε στραφεί αλλού κι έτσι καμιά δεν είδε το βλέμμα της να αλλάζει και το στόμα της να ανοίγει έναν πήχη.

Ένα γερό συρματοπλεγμα και πολλά αγκάθια! Πόνος! Μια αγέλη λύκων να την κυνηγά! Πολλές δυσκολίες, πολλοί κρυμμένοι εχθροί...! Κι εκείνο το μεγάλο καρφί κοντά στον πάτο... Καημένο κορίτσι!

Όταν οι δυο κοπέλες ξαναγύρισαν στο τραπέζι, τη βρήκαν ήδη φευγάτη.

«Ε, τι, στη μέση θα μας αφήσεις;» της φώναξε η Έφη.

«Και πολλά είπα», μουρμούρισε εκείνη δύστροπα και τους γύρισε την πλάτη.

Οι δυο κοπέλες κρυφογέλασαν, κοιτώντας την πόρτα να κλείνει πίσω της.

* * *

Η ώρα ήταν έξι το απόγευμα, όταν η Άννα χτύπησε το κουδούνι του ζεύγους Σωτηρίου στη Γλυφάδα. Η Μαίη, η μικρή υπηρέτρια, άνοιξε την πόρτα και της έριξε μια κλεφτή ματιά. Μετά χαμήλωσε τα μάτια στο πάτωμα, όπως έκανε συνήθως.

«Γεια σου, Μαίη. Λείπατε; Έπαιρνα τηλέφωνο, αλλά δεν απα-

ντούσε κανείς. Είναι εδώ η κυρία Άντζελα; Είχε αφήσει το κινητό της στην τσάντα μου», της είπε χαμογελαστά.

«Εσύ περίμενε εδώ», της απάντησε το κορίτσι κι εξαφανίστηκε. Επέστρεψε έπειτα από λίγο και της έριξε ακόμα μια φευγαλέα ματιά. «Κυρία δεν μπορεί. Δώσε σ' εμένα τηλέφωνο».

Η Άντζελα ήταν εκεί και δεν της έλεγε να περάσει; Περίεργο!

«Σίγουρα κατάλαβε ότι είμαι εδώ, Μαιή;» τη ρώτησε μεπερδεμένη.

«Σου είπα, δεν μπορεί. Έχει δουλειά», απάντησε η μικρή απότομα.

Η κοπέλα άνοιξε το στόμα της για να απαντήσει, αλλά σώπασε βλέποντας έναν άντρα να ξεπροβάλλει από το εσωτερικό του σπιτιού. Ο άγνωστος στάθηκε αθόρυβα πίσω από την υπερέρτρια και την κοίταξε στα μάτια.

Η Άννα πήρε μια βαθιά ανάσα. Δεν μπορούσε να εξηγήσει την αναστάτωση που της προκάλεσε η ξαφνική εμφάνιση αυτού του ανθρώπου. Όλα αυτά τα χρόνια ήταν συνηθισμένη στα αντρικά βλέμματα και ήξερε πώς να τα αντιμετωπίσει. Όμως, το δικό του είχε μια δύναμη ασυνήθιστη κι έμπαινε κατευθείαν μέσα της παραβιαστικά, καταγράφοντας όλα τα μύχια μυστικά της. Έχοντας τη δυσάρεστη αίσθηση ότι την περνούσαν από το μικροσκόπιο, ύψωσε ασυναίσθητα το πιγούνι.

«Μίας και η δουλειά της Άντζελας είμαι προφανώς εγώ, ελάτε μέσα, σας παρακαλώ!» της είπε εκείνος ευγενικά.

«Α, όχι, δε θα ήθελα να ενοχλήσω», μουρμούρισε η Άννα διαστακτικά.

Εκείνη τη στιγμή μια αναψοκοκκινισμένη Άντζελα έκανε την εμφάνισή της στο χολ, με τον άντρα της στο κατόπι.

«Εδώ είσαι, Ανάργυρε, και σε χάσαμε!» είπε στον άγνωστο με απίστευτη γλύκα. Κατόπιν γύρισε στη συμμαθήτριά της. «Σε ευχαριστώ, χρυσή μου, για το κινητό! Θα τα πούμε αύριο», της είπε με τόνο που δε σήκωνε αντιρρήσεις. Κάτι την είχε ενοχλή-

σει, η Άννα την ήξερε καλά. Όταν θύμωνε, η φωνή της γινόταν στριγκή και μεταλλική, όπως τώρα.

«Εντάξει. Καλό βράδυ», απάντησε ευγενικά, κάνοντας μεταβολή, αλλά ο άγνωστος τη σταμάτησε.

«Α, όχι, δε θα δεχτώ να φύγετε εξαιτίας μου». Η δυνατή ματιά του εξακολουθούσε να είναι σκαλωμένη πάνω της.

«Δεν πρέπει να διακόψετε τη συζήτησή σας. Είναι επαγγελματικό το θέμα. Η Άννα καταλαβαίνει, είμαι σίγουρη», μούρμούρισε η οικοδέσποινα και της έριξε μια ψυχρή ματιά.

«Α, ναι, βέβαια, μην ενοχλείστε καθόλου», συμφώνησε εκείνη.

«Κι εγώ επιμένω να μας κάνει παρέα». Η φωνή του ακούστηκε ιδιαίτερα επιτακτική ή ήταν ιδέα της; Μάλλον ο άγνωστος ήταν συνηθισμένος να διατάζει.

Ο Αντώνης, ο άντρας της Άντζελας, πλησίασε κι άνοιξε διάπλατα την πόρτα. «Έλα μέσα, βρε κορίτσι μου!» της είπε ζεστά. Πάντα συμπαθούσε την Άννα. Ήταν ευγενική και γλυκιά.

«Μα, Αντώνη, αφού έχετε δουλειά!» επέμεινε στρυφνά η γυναίκα του.

«Η δουλειά τελειώσε!» είπε ο άγνωστος με έναν τόνο που δε σήκωνε αντιρρήσεις.

Η Άντζελα, νικημένη, έριξε στη φίλη της ένα βλέμμα όλο θυμό. Κατόπιν τους γύρισε την πλάτη και προπορεύτηκε στο εσωτερικό του σπιτιού.

* * *

Το μεγάλο σαλόνι λουζόταν από τις ακτίνες του πορφυρού ήλιου που έγερνε σιγά σιγά στη δύση του. Μιας και η Άντζελα βαθιά μέσα της γνώριζε ότι δε διέθετε τις απαιτούμενες γνώσεις και την έμφυτη καλαισθησία, είχε τουλάχιστον την εξυπνάδα να αναθέσει τη διακόσμηση του σπιτιού σε έναν ταλαντούχο διακοσμητή. Ο Αντώνης είχε πληρώσει αδρά, για να της κάνει το χατίρι, αλλά

το αποτέλεσμα τον είχε δικαιώσει και η βίλα είχε γίνει αγνώριστη. Φυσικά, μετά το πέρας των εργασιών, η συμμαθήτριά της καυχόταν σε όλους ότι το σπίτι είχε τη δική της προσωπική σφραγίδα. Μόνο λίγοι ήξεραν την αλήθεια, ανάμεσα σε αυτούς και η Άννα, που όμως είχε ορκιστεί να μη βγάλει μιλιά!

«Με την αναμπουμπούλα ούτε καν πρόλαβα να σας συστήσω», είπε απολογητικά ο οικοδεσπότης τους, και η κοπέλα τού έριξε μια ενθαρρυντική ματιά.

Τον συμπαθούσε τον καημένο τον Αντώνη! Τράβαγε τα πάνδεινα με την Άντζελα και τον κακομαθημένο πεντάχρονο γιο τους.

«Η Άννα είναι συμμαθήτρια και πολύ καλή φίλη της γυναίκας μου», είπε απευθυνόμενος στον άγνωστο, που εξακολουθούσε να έχει το βλέμμα του καρφωμένο πάνω της.

«Άννα, να σου συστήσω τον Ανάργυρο Σοφιανό. Είναι γείτονάς μας, καρδιοχειρουργός, ο βασικός μέτοχος του Maiandros Medical Center και πάνω απ' όλα το αφεντικό μου!»

Τα φρύδια της κοπέλας ανασηκώθηκαν, καθώς τον αναγνώρισε. «Μα βέβαια! Σας έχω δει σε φωτογραφίες!» του είπε ευγενικά.

«Εγώ, όμως, δε σε έχω ξαναδεί πουθενά. Τις καλύτερες παρέες σας μου τις κρύβετε», μάλωσε τους φίλους του χαμογελαστός.

Κι όμως, τι περίεργο, αυτό το χαμόγελο δεν έφτανε στα μάτια του! Μαύρα και γυαλιστερά σαν αναμμένα κάρβουνα, σκανάριζαν το περιβάλλον επιφυλακτικά, ενώ μια ρυτίδα ήταν μόλις χαραγμένη ανάμεσα στα φρύδια του.

«Τα δυο κορίτσια το σκάνε και κάνουν παρέα όταν εμείς δουλεύουμε. Γι' αυτό και δεν έτυχε», του εξήγησε εκείνος.

«Να που συναντηθήκαμε όμως!» έσπευσε να σώσει τον Αντώνη η Άννα. «Πάντα ήθελα να σας πω συγχαρητήρια, κύριε Σοφιανέ! Έχετε κάνει σπουδαίο έργο. Η κλινική σας είναι από τις πιο εξελιγμένες στην Ευρώπη και μας έχει κάνει όλους περήφανους».

Αθήνα, σήμερα

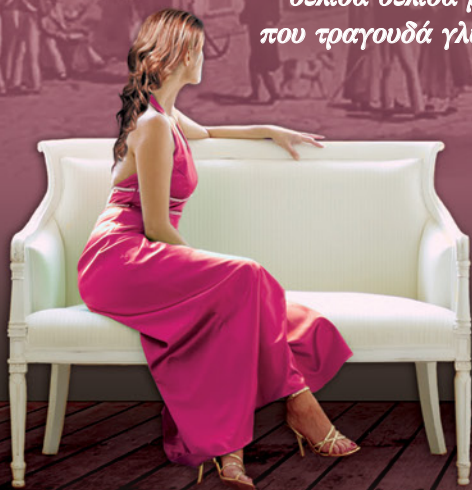
Η Άννα παντρεύεται τον επιχειρηματία Ανάργυρο Σοφριανό, βασικό μέτοχο ενός υπερσύγχρονου ιδιωτικού νοσοκομείου, ενώ παράλληλα αντιστέκεται στην έντονη έλξη που της ασκεί ο γοητευτικός Μενέλαος. Εγκλωβισμένη σε έναν κακό γάμο, ξαφνικά αρρωσταίνει βαριά, πράγμα που προβληματίζει τον περίγυρό της. Η Άννα, ο Μενέλαος κι οι φίλοι τους έρχονται αντιμέτωποι με έναν ιατρικό κολοσσό που περιφρουρεί καλά τα μυστικά του. Κι αν οι υποψίες τους είναι αληθινές, τότε ίσως όλοι κινδυνεύουν άμεσα, μπλεγμένοι σε ένα κύκλωμα που ξεπερνά και την πιο στρεβλή φαντασία.

Επτάνησα, 17ος αιώνας

Ο Μέλιος Ρενέσης ερωτεύεται παράφορα την κοντεσίνα Αννέτα Οριφερίνα, όμως ο κόντε Νικηφόρος Τεμπέστας, εκβιάζοντας τον πατέρα της, καταφέρει να τους χωρίσει. Κι ενώ οι δυο νέοι σχεδιάζουν κρυφά μια νέα ζωή μακριά, το νησί πλήττεται από μια σειρά άγριων δολοφονιών, που σπέρνουν τον τρόμο στους κατοίκους του. Ποιος είναι στ' αλήθεια ο μυστηριώδης φονιάς και τι τον συνδέει μαζί τους; Θα καταφέρουν οι δυο νέοι να τον ξεσκεπάσουν ή θα τους σταματήσει η ζοφερή παρουσία του;

Ποια είναι αυτά τα πρόσωπα από το παρελθόν που κάνουν επίμονα την εμφάνισή τους στα όνειρα της Άννας; Θα μπορέσουν να τη βοηθήσουν και να της δώσουν τις απαντήσεις που αναζητά;

*Ένα μυθιστόρημα γεμάτο αγωνία και έρωτα, ζυμωμένο
σελίδα σελίδα με τις μαγικές νότες μιας μελωδίας
που τραγουδά γλυκά τον πόνο της αλύτρωτης αγάπης.*

ISBN 978-618-01-0860-6

9 786180 108606

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΜ.: 15785

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η